

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **H.**, so sídlom v P., IČO: X., proti žalovanej **A.**, bývajúcej v N., o **zaplatenie 3 147,66 Eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Trenčín, pod sp. zn. 19 C 144/2011, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 24. apríla 2013 sp.zn. 17 Co 180/2012, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 24. apríla 2013 sp.zn. 17 Co 180/2012 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trenčín rozsudkom z 10. apríla 2012 č.k. 19 C 144/2011-37 uložil žalovanej zaplatiť žalobkyňi 1 270,35 Eur s 8,76% úrokom ročne od 27. februára 2010 do zaplataenia v splátkach po 30 Eur mesačne, vždy do 15. dňa každého mesiaca s účinnosťou od právoplatnosti rozsudku pod stratou výhody splátok a vo zvyšku žalobu zamietol. Zároveň samostatným výrokom vyslovil, že podmienky v zmluve o úvere č. X. uzavretej medzi žalobkyňou a žalovanou 14. mája 2008 v časti týkajúcej sa ročnej úrokovej sadzby 22,44% a v časti celkových nákladov spotrebiteľa vo výške 54 288,-- Sk sú neprijateľnými a z toho dôvodu neplatnými. O trovách konania rozhodol tak, že žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že medzi účastníkmi bola 14. mája 2008 uzavretá zmluva o úvere, na základe ktorej žalobkyňa poskytla žalovanej úver vo výške 62 000,-- Sk, ktorý sa žalovaná zaviazala zaplatiť v 84 mesačných splátkach po 1 481,-- Sk pri ročnej úrokovej sadzbe 22,44% a celkových nákladoch spotrebiteľa 54 288,-- Sk a zaplatiť poplatok za poskytnutý úver 620,-- Sk. Právny vzťah vzniknutý medzi účastníkmi konania posúdil ako záväzok zo spotrebiteľskej zmluvy podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Vychádzajúc z ustanovenia § 53 ods. 1, 5 Občianskeho zákonníka súd prvého stupňa zisťoval, či predmetná zmluva o úvere neobsahuje neprijateľné podmienky, či

neodporuje ustanoveniu o dobrých mravoch a nespôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach účastníkov zmluvného vzťahu. Dospel k záveru, že žalobkyňa ako dodávateľ zmluvné podmienky so žalovanou ako spotrebiteľom osobitne nevyjedнала a tieto nemajú charakter individuálne dojednaných podmienok. Zmluva bola na predtlačenom formulári a podľa názoru súdu niektoré časti sú koncipované tak, že pôsobia jednostranne v neprospech spotrebiteľa a to predovšetkým v časti ročnej úrokovej sadzby 22,44% ako aj celkových nákladov spotrebiteľa vo výške 54.288,- Sk, ktoré súd, vychádzajúc z ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, považoval za neprimerané. Vzhľadom k tomu, že z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že žalobkyňa poskytla žalovanej úver vo výške 62.000,- Sk (2.058,02 Eur), z ktorého žalovaná zaplatila 809,80 Eur, teda zostala nezaplatená suma 1.248,22 Eur, ku ktorej súd pripočítal zmluvnú pokutu vo výške 12,17 Eur ktorú považoval za primeranú zostatku nezaplatenej istiny a tiež náklady spojené s upomienkami vo výške 9,96 Eur, uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.270,35 Eur s 8,76% úrokom z omeškania od 27. februára 2010 do zaplatenia v splátkach po 30 Eur mesačne a vo zvyšku žalobu žalobkyne zamietol a súčasne v súlade s § 153 ods. 4 O.s.p. vo výroku rozsudku vyslovil ktorá konkrétna zmluvná podmienka používaná žalobkyňou v spotrebiteľskej zmluve je neprijateľná. Rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil poukazom na ustanovenie § 142 ods. 2 O.s.p..

Na odvolanie žalobkyne, Krajský súd v Trenčíne rozsudkom z 24. apríla 2013 sp.zn. 17Co 180/2012 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti a v časti týkajúcej sa určenia, že podmienky v zmluve o úvere v časti týkajúcej sa ročnej úrokovej sadzby 22,44% a v časti nákladov spotrebiteľa vo výške 54.288,- Sk sú neprijateľnými a z toho dôvodu neplatnými a tiež v časti týkajúcej sa trov konania potvrdil s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 1, 2 O.s.p., a žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Uviedol, že rozhodnutie súdu prvého stupňa v napadnutej časti považuje v celom rozsahu za vecne správne a odôvodnenie za vyčerpávajúce a preto v celom rozsahu naň poukazuje. Na doplnenie správnosti zdôraznil, že úver je odplatný právny úkon, avšak akúkoľvek logiku postráda úverovanie, podľa ktorého podstatnú časť úveru predstavujú náklady spotrebiteľa, v danom prípade vo výške 54 288,-- Sk pri výške úveru 62 000,-- Sk, teda náklady spotrebiteľa dosahujú 87% z ceny poskytnutého úveru. Nemôže byť tiež pochybnosť o tom, že aj neprimerane vysoké úroky dojednané pri peňažnej pôžičke sú všeobecne považované za odporujúce všeobecne uznávaným pravidlám chovania vzájomným vzťahom medzi ľuďmi a mravným princípom spoločenského poriadku a teda sú v rozpore s dobrými mravmi.

Zdôraznil, že súd prvého stupňa správne konštatoval, že nie je dôvod považovať za neplatnú celú úverovú zmluvu, ale len jej časť týkajúcu sa ročnej úrokovej sadzby, ktorá presahuje úrokovú sadzbu poskytovanú bankami v danom období a tiež v časti tzv. nákladov spotrebiteľa, ktoré dosahujú 87% z hodnoty poskytnutého úveru. Rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti preto ako vecne správny aj vo zvyšnej časti zamietajúcej žalobu, potvrdil. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania odôvodnil ustanovením § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie v ktorom navrhla napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Namietala, že postupom odvolacieho súdu jej bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 241 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p.) a tiež, že rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Vadu podľa § 237 písm. f/ O.s.p. dovolateľka odôvodňuje tým, že odvolací súd sa vôbec nezaoberal jej námietkami uvádzanými v dôvodoch odvolania, predovšetkým sa nevysporiadal s jej námietkou vo vzťahu k ustanoveniu § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Uviedla, že výška úroku je vlastne cena úveru, t.j. cena plnenia, ktorá v zmysle citovaného ustanovenia nemôže byť určená neprijateľnou podmienkou. Súdy taktiež neuviedli v odôvodnení rozsudku, s čím porovnávali dojednanú ročnú úrokovú sadzbu, ktorá sa im javí neprimeraná a obmedzili sa len na konštatovanie, že je v rozpore s dobrými mravmi a na to, že náklady spotrebiteľa na úver sú 87%. Rozhodnutie odvolacieho súdu tak považuje za nepreskúmateľné, nemajúce náležitosti podľa 157 ods. 2 O.s.p. Za nesprávne právne posúdenie veci potom považuje dovolateľka posudzovanie ročnej úrokovej sadzby dojednanej v predmetnej úverovej zmluve, ktorá vychádza z celkových nákladov spotrebiteľa na poskytnutý úver vo výške 87% za 7 rokov, pretože tento záver súdy neporovnali so žiadnou inou úrokovou sadzbou. Zdôraznila, že predmetom plnenia z úverovej zmluvy je peňažná suma predstavujúca výšku poskytnutého úveru a výška úrokov je považovaná za cenu plnenia. S poukazom na ustanovenie § 2 písm. b/, c/ zákona č. 258/2001 Z.z. uviedla, že spotrebiteľ je povinný vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom, vrátane úroku a poplatkov. Uviedla, že náklady úveru premietnuté pod skratku RPMN predstavujú celkové náklady spojené s úverom, do ktorého výpočtu sa zahŕňa nielen výška úrokovej sadzby, ale aj poplatky, ktoré sú spojené s úverom. Výška RPMN v danom prípade bola stanovená 25,7%, pomocou ktorého je vyjadrený podiel dlžnej sumy, ktorú je

veriteľ povinný uhradiť počas jedného roka v súvislosti s nákladmi spojenými s čerpaním úveru.

Žalovaná vyjadrenie k dovolaniu žalobkyne nepodala.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), za ktorého koná jeho zamestnanec s právnickým vzdelaním (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovolanie možno podať iba ak to výslovne pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie nie je ďalším odvolaním a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Občiansky súdny poriadok upravuje dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý možno podať len proti právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu výslovne uvedeným v zákone (por. § 238 a § 239 O.s.p., alebo len v prípade výskytu zákonom osobitne vymenovaných závažných procesných väd (por. § 237 O.s.p.).

V prejednáwanej veci rozhodol odvolací súd rozsudkom. Občiansky súdny poriadok pripúšťa dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1), ďalej proti rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2) a napokon proti rozsudku, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vo výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3).

V prejednáwanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, pričom ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Prípustnosť dovolania žalobkyne teda vyplýva z ustanovenia § 238 ods. 3 O.s.p.

Vzhľadom na obsah dovolania i zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) prihliadnuť na existenciu procesných väd konania, ktoré zakladajú tzv. zmätočnosť rozhodnutia, skúmal dovolací súd prípustnosť dovolania aj podľa § 237 O.s.p. v znení účinnom do 31. decembra 2014 (ďalej len „§ 237 O.s.p.“).

Podľa ustanovenia § 242 ods. 1 druhej vety O.s.p., ukladajúceho dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal prípustnosť dovolania nielen vo vzťahu k § 238 a k § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Žalobkyňa existenciu procesných väd konania vymenovaných v § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a procesné vady tejto povahy ani nevyšli v dovolacom konaní najavo. Z týchto ustanovení preto prípustnosť dovolania nemožno vyvodit'.

So zreteľom na žalobkyňou tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanvej veci jej bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Vada konania vymedzená v citovanom ustanovení § 237 písm. f/ O.s.p. je vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (oznámenie Ministerstva zahraničných vecí ČSFR č. 209/1992 Zb.). Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, Sériá A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález

z 12. mája 2004 sp.zn. I. ÚS 226/2003), treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Požiadavky na riadne odôvodnenie rozsudku súdu vo vnútroštátnych podmienkach Slovenskej republiky ustanovuje § 157 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil; dbá pritom aj na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Ústavne konformným výkladom ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. pritom treba dospieť k záveru, že s požiadavkami v ňom uvedenými je v rozpore nielen úplný, či čiastočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia, ale napríklad aj existencia extrémneho nesúladu medzi právnymi závermi súdu a jeho skutkovými zisteniami, resp. prípad, keď právne závery zo skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú a napokon i len všeobecné súhrnné zistenia bez špecifikácie jednotlivých dôkazov, z ktorých mali byť tieto zistenia vyvedené. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami účastníka. Porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia právom predvídaným spôsobom) odníma možnosť náležite, skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov a teda sa mu odníma možnosť konať pred súdom.

Ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p. sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O.s.p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá síce odpovedať na každú námietku alebo argument, ale musí dať odpoveď na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné, alebo **sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia**, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. Treba zdôrazniť, že zákonom č. 384/2008 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť 15. októbra 2008, bol dovtedajší text § 219 O.s.p. doplnený okrem iného o odsek 2, podľa ktorého, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa odôvodnenie obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. je teda odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienené tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej ako aj po právnej stránke.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu nezodpovedá vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa sa v tomto konaní domáhala zaplatenia sumy 3 147,66 Eur s príslušenstvom z dôvodu, že žalovanej poskytla na základe úverovej zmluvy zo 7. mája 2008 (správne 15. mája 2008 – pozn. dovolacieho súdu) č. X. úver vo výške 2 058 Eur, na základe ktorého žalovaná mala zaplatiť žalobkyni celkom sumu 4 129,44 Eur, ktorý však žalovaná riadne nesplácala a na splatenie celého dlhu zostáva ešte zaplatiť požadovaná suma. Súd prvého stupňa uložil žalovanej zaplatiť žalobkyni 1 270,35 Eur s 8,76% úrokom ročne od 27. februára 2010 do zaplatenia v splátkach po 30 Eur mesačne, vo zvyšku žalobu zamietol a samostatným výrokom vyslovil, že podmienky v zmluve o úvere č. X. uzavretej medzi žalobkyňou a žalovanou 14. mája 2008 v časti týkajúcej sa ročnej úrokovej sadzby 22,44% a v časti celkových nákladov spotrebiteľa vo výške 54 288,- Sk sú neprijateľnými a z toho dôvodu neplatnými. V odvolaní proti tomuto rozsudku žalobkyňa predovšetkým namietala, že výška úroku sa v predmetnom zmluvnom vzťahu považuje za cenu plnenia a preto ju v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka nemožno považovať za neprijateľnú podmienku a tiež, že celkové náklady spotrebiteľa (ročná percentuálna miera nákladov – RPMN – ďalej len „RPMN“) v dohodnutej výške nemožno považovať za neprimerané. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 1,2 O.s.p., rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti a vo výroku, ktorým súd vyslovil neprijateľnosť zmluvnej podmienky potvrdil a dodal, že úver je odplatný právny úkon, akúkoľvek logiku postráda úverovanie, podľa ktorého podstatnú časť úveru predstavujú náklady spotrebiteľa ktoré dosahujú 87% z ceny poskytnutého úveru, a neprimerane vysoké úroky pri peňažnej pôžičke sú v rozpore s dobrými mravmi.

Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozsudku je logicky,

vnútorne kompaktno a neprotirečivo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Účelom odôvodnenia rozsudku je predovšetkým preukázať správnosť rozsudku. Odôvodnenie musí byť súčasne i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí v konaní o riadnom alebo mimoriadnom opravnom prostriedku, t.j. musí byť preskúmateľné.

Z rozhodnutia odvolacieho súdu je zrejmé, že v odôvodnení svojho rozhodnutia sa nevysporiadal s námietkami žalobkyne, ktorými bolo odôvodnené celé odvolanie. Žalobkyňa použila v odvolaní právnu argumentáciu, ktorá v prípade jej správnosti mala podstatný význam pre rozhodnutie vo veci samej, preto odvolací súd mal v odôvodnení svojho rozsudku dať odpoveď na žalobkyňou vznesené právne argumenty tak k otázke, čo je cena úveru, čo je RPMN, t.j., čo je cena plnenia a v tej súvislosti, či je možné, s poukazom na ustanovenie § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, tieto položky považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku.

Odvolací súd žiadnym spôsobom nevyhodnotil rozsiahlu argumentáciu žalobkyne obsiahnutú v odvolaní tvrdiacu, že prvostupňový súd vec nesprávne právne posúdil, keď vo svojom odôvodnení v podstate len zopakoval obsah spisu a odkázal na odôvodnenie súdom prvého stupňa, práve nesprávnosť ktorého žalovaná vo svojom odvolaní namietala a to napriek tomu, že v danom prípade **išlo o argumenty, ktoré majú podstatný význam pre rozhodnutie vo veci** (vyslovenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky samostatným výrokom) a preto bolo potrebné sa nimi zaoberať. V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd neuviedol žiadne ustanovenie právneho predpisu (pominúc v závere uvedený odkaz na ustanovenie § 53 ods. 1 a 5 bez uvedenia právneho predpisu z ktorého vychádza), preto nie je z neho možné ani zistiť, podľa akého právneho predpisu vec posudzoval. Žiadnym spôsobom sa nevysporiadal s námietkami žalobkyne, ktorá výslovne v dôvodoch svojho odvolania namietala skutočnosť, že výška úrokov v úverovej zmluve je považovaná za cenu plnenia a preto podľa § 53 ods. 1 poslednej vety Občianskeho zákonníka, cenu plnenia nie je možné považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Rovnako žiadnu pozornosť nevenoval námietke žalobkyne týkajúcej sa výšky RPMN a v podstate len skonštatoval neprimeranosť týchto nákladov vo vzťahu k výške poskytnutého úveru. **Za predpokladu, že odvolací súd nepovažoval dôvody odvolania za podstatné a právne významné, mal v dôvodoch rozhodnutia náležitým spôsobom dôvody takéhoto záveru vysvetliť.** Pokiaľ tak neurobil, dostal sa mimo limitov práva na spravodlivý proces, ktoré je chránené (ako už bolo vyššie uvedené) nielen čl. 46 ods. 1 Ústavy ale aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru, v dôsledku čoho bola dovolateľovi odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Procesná vada podľa § 237 písm. f/ O.s.p. zakladá prípustnosť dovolania a je zároveň tiež dôvodom, pre ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou nemôže byť považované za správne a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1 O.s.p.).

Dovolací súd tu nad rámec dovolacieho prieskumu považuje za potrebné uviesť, že úrok je čiastka, ktorú je dlžník povinný zaplatiť veriteľovi ako odmenu za požičanie finančných prostriedkov a je základnou náležitosťou zmluvy o úvere. RPMN odzrkadľuje všetky náklady spojené so zriadením a vedením úveru (okrem úrokovej sadzby ktorá je len ukazovateľom ceny požičaných finančných prostriedkov) a všetky ostatné poplatky a náklady ktoré sú potrebné na získanie úveru. Pre správne posúdenie prejednávanej veci je preto potrebné jednoznačne ustáliť čo je cena úveru, ako sa tvorí a z čoho je tvorená celková cena úveru, t.j. celková čiastka, ktorú klient zaplatí za požičané finančné prostriedky za celú dobu trvania úveru. Až na základe týchto jednoznačne vyriešených základných otázok, je možné posúdiť, či v prípade úroku a RPMN sa jedná o zmluvnú podmienku, neprijateľnosť ktorej je možné vysloviť samostatným výrokom rozsudku v zmysle 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, alebo ide o cenu plnenia, ktorej primeranosť je možné posúdiť len v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka, t.j., či dohodnutá výška plnenia je neprimeraná a je v rozpore s dobrými mravmi a preto jej nemožno priznať súdnu ochranu.

V novom rozhodnutí rozhodne súd o trovách pôvodného konania a tiež dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 11. mája 2015

JUDr. Edita B a k o š o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Mgr. Patrícia Špacírová

